

Un futur incert

Els pròxims congressos nacionals del PSPV-PSOE i PSIB-PSOE es fan sota l'ombra del 33è congrés federal, celebrat a Madrid recentment. Socialistes valencians i illencs s'encaren a un futur que –tot i que compartit sota la unitat de destí que és l'estat de les autonomies– es presenta de manera diferent per a ambdues agrupacions. El fet que els uns estiguen en el poder i els altres en l'oposició és el matís que marca la primera diferència.

Els propers dies 8, 9 i 10 d'abril, els socialistes valencians i els socialistes illencs celebren els respectius setens congressos nacionals. La població de Xest (la Foia de Bunyol) i l'Auditori de Palma de Mallorca, seran els escenaris on PSPV-PSOE i PSIB-PSOE, respectivament, s'encaren a un futur que –tot i que compartit sota la unitat de destí que és l'estat de les autonomies– es presenta de manera diferent per a ambdues agrupacions. El fet que els socialistes valencians estiguen en el poder i els socialistes illencs en l'oposició és el matís que marca la primera diferència. I tots dos es fan sota l'ombra del 33è congrés federal celebrat a Madrid recentment.

El congrés valencià naix, en certs aspectes, hipotecat. D'un costat, l'última temptació de Felipe González –que ha tornat a traure del bagul les polsoses dots d'encantador de serps–, quan va demanar un desig –una ordre– per al dia després del congrés: un futur immediat sense “conflictes regionals”. Primer gravamen: cal tenir en compte que una de les cartes fortes d'aquest 7è congrés nacional del PSPV era la federalització del partit, és a dir, gaudir d'una autonomia semblant a la del PSC al Principat. El pàrquing de les pretensions prèvies comença a perdre places lliures. Cal afegir-hi el paper del president de la Generalitat i secretari general dels socialistes valencians, Joan Lerma, en el congrés de Madrid, on va oficiar de mestre de cerimònies. La posterior entrada de Lerma en l'executiva federal és també un valor polític afegit difícil de contrarestar pels populars valencians, amb Eduardo Zaplana al capdavant. Segon gravamen: la persona encarregada d'evitar qualsevol conflicte intern és precisament el número 2 del PSPV, Ciprià Ciscar, que ara ja seu a la dreta del *Senyor* com a nou secretari d'organització del PSOE.

D'un altre costat, Lerma farà de Moisès i transmetrà als fidels els manaments de Déu. També tindrà, com aquell, mans lliures per a actuar. I ja ha promès canvis, entre altres coses, “de persones”. Però, per transmetre la il·lusió post-congrés federal, no té les mans tan lliures enmig d'una tempesta de sondejos electorals que col·loquen el PSOE cinc punts per darrere del PP –en unes hipotètiques eleccions generals–. El proper mes de juny se celebren eleccions europees i l'any que ve autonòmiques i municipals al País Valencià. Canvis n'hi haurà i il·lusió també. Segurament tanta com incertesa en aquesta carrera contrarellotge.

Pel què fa al PSIB, el fet que estiga sempre a l'oposició fa més evidents les discrepàncies. En aquest sentit, no oblidem que Joan March, secretari general gràcies al tradicional suport de les bases, lidera el corrent intern Autonomia i Socialisme, enfrontat al sector oficialista de la federació, liderat per Fèlix Pons, actual president del PSIB. Una dialèctica habitual en els darrers anys.

La situació política dels socialistes illencs va començar a canviar seriosament a partir de les eleccions municipals i autonòmiques del 91, amb un resultat per al PSIB que es podria qualificar de desastrós. Perderen l'Ajuntament de Palma, els consells insulars d'Eivissa-Formentera i de Mallorca, i a Menorca un trànsfuga anomenat Jaume Peralta els va arrabassar la majoria simple –aconseguida amb el suport de l'Entesa de l'Esquerra–. I el PP guanyà les autonòmiques per majoria absoluta. Aquesta generalitzada pèrdua d'influència va sumir els socialistes en una mena de depressió que s'ha traduït en una oposició política pràcticament inexistent.

Durant el 93 l'aparell decideix tornar a impulsar el partit amb vista al congrés del 94. Joan March arriba a un acord amb Fèlix Pons per tal d'intentar una candidatura de consens. Cal evitar de trencar el partit. Però oficialistes i polítics defenestrats en les dites eleccions del 91 creen un conglomerat crític amb March, que es dedica a la recerca –de moment sense èxit– d'un Ciprià Ciscar mallorquí, acceptat per tots i que barre el pas a l'actual secretari general.